

Szanowni Towarzysze !

Z dużą uwagą i zainteresowaniem wysłuchałem wystąpienia Tow. Generała Iwaszutina. Z mego punktu widzenia przedstawił on ogólny, szeroko ujęty, obraz zasadniczych problemów i tendencji rozwojowych międzynarodowej sytuacji wojskowo-politycznej z uwzględnieniem realnej rzeczywistości. Uważam wykład ten za pouczający i patrzę na niego, jako na dokument stanowiący wytyczne w naszej codziennej działalności.

W odniesieniu do charakterystycznych problemów i tendencji rozwojowych międzynarodowej sytuacji wojskowo-politycznej nasze poglądy i wnioski są zgodne z przedstawioną oceną przez Tow. Generała Iwaszutina. Jednak pozwólcie, zanim dokonam przeglądu sytuacji w południowej części Europy, omówić niektóre problemy związane z określonymi czynnikami, składającymi się na przyszły rozwój międzynarodowej sytuacji wojskowo-politycznej i tym samym podkreślić wagę i znaczenie oceny przedstawionej przez Tow. Generała Iwaszutina.

Szanowni Towarzysze !

My także uważamy, że w dzisiejszych czasach rozwój sytuacji w świecie charakteryzuje się wieloma skomplikowanymi sprzecznościami, nie rozwiązanymi problemami, procesami społecznymi, politycznymi i wojskowo-politycznymi, wpływającymi z antagonizmu dwóch przeciwstawnych systemów społecznych. Procesy te przenikają się nawzajem w czasie i przestrzeni, są wzajemnie powiązane i współzależne lub też wzajemnie eliminującymi się sytuacjami przedstawiają sobą skomplikowane problemy naszych czasów. Wśród nich są również problemy wojskowo-polityczne.

W związku z wyżej przedstawioną ogólną, aktualną charakterystyką sytuacji wojskowo-politycznej, pragnę zastanowić się nad niektórymi zagadnieniami tej problematyki.

1. Ze wszystkich cech analizy wynika, że zabezpieczenie bezkryzysowego funkcjonowania gospodarki kapitalistycznej, również w przyszłości jest niemożliwe. W latach 70-tych i 80-tych produkcja przemysłowa Stanów Zjednoczonych w wyjątkowym stopniu była militaryzowana. Wojskowo-przemysłowe kompleksy były wzmacniane w toku wyścigu zbrojeń i stały się politycznym i ekonomicznym oparciem kół rządzących. W ten sposób uważają oni siebie za przedstawicieli ogólnonarodowych interesów USA.

Kompleksy wojskowo-polityczne są w pełni zainteresowane w zachowaniu i podtrzymaniu takiego systemu ekonomiczno-politycznego, aby mógł on niezawodnie funkcjonować również w przyszłości.

2. Należy podkreślić, że nowozaistniałe procesy w światowym systemie socjalizmu - szczególnie w ZSRR, wskazują i będą ukazywać takie zamiary i rezultaty o istotnym znaczeniu, które nie będą sprzyjały imperializmowi, a on według wszelkich prawdopodobieństw, będzie uważał je za niebezpieczne dla siebie. Te rewolucyjne przeobrażenia w sposób zasadniczy będą wpływać na problemy militarne.

3. Rewolucja naukowo-techniczna jest nadal kontynuowana. Jej wyniki z każdym dniem znajdują zastosowanie w nauce i technice. Obserwujemy jej wpływ na technikę wojskową i rozwój nauki wojennej.

4. Zbliżamy się do punktu zwrotnego, do nowego etapu w rozwoju techniki wojskowej i prowadzenia wojny. Są to nie tylko propozycje. Epoka rakiet jądrowych, która w rzeczywistości rozpoczęła się od okresu drugiej wojny światowej i jest kontynuowana obecnie, zbliża się ku końcowi.

Zwielokrotnianie ilości środków jądrowych nie jest konieczne i celowe. W obecnej sytuacji możemy mówić tylko o problemach modernizacji i odnowieniu istniejącego potencjału. Nauka wojenna państw imperialistycznych, posiadająca do dyspozycji współczesną technikę wojenną, poszukuje nowych dróg i znajduje się na etapie przechodzenia do prowadzenia wojny w kosmosie z wykorzystaniem broni laserowej.

5. Równolegle z prowadzeniem prac naukowo-badawczych przez wiele instytutów naukowych, prowadzących prace nad zbudowaniem broni wiązkowej, opracowywane są nowe zasady prowadzenia wojny w przestrzeni kosmicznej, jak również środki nowych systemów broni konwencjonalnej.

Długoterminowy plan rozwoju sił zbrojnych USA i NATO jest realizowany zgodnie z założonymi terminami. Rezultatem tego jest wymiana 80 % arsenału zbrojeniowego paktu.

6. Wydarzenia naszej epoki historycznej wyrażają się i w przeciwieństwach, m.in. w tym, że kraje kapitalistyczne Europy zatraciły swoją tradycyjną rolę historyczną /zostały zmuszone do prowadzenia "walki" w obronie swych interesów w nowym trójprzymierzu USA-Japonia-Europa/ i w tym tkwi istota, że we wskazanym trójprzymierzu wzrasta rola regionu Pacyfiku i Japonii. W tym układzie Stany Zjednoczone utrzymują własną silną pozycję.

7. Dla pełnego obrazu w określonych problemach należy również uwzględniać Chiny, które nie mieszcząc się w swych poprzednich ramach, weszły na nową drogę rozwoju, w rezultacie której w perspektywie historycznej mogą się stać jednym z państw mających wpływ na kształtowanie oblicza świata w problematyce ekonomicznej, politycznej i militarnej.

Równolegle z wyżej przedstawionymi problemami obrazującymi sytuację ogólną należy również uwzględniać następujące problemy,

które będą miały wpływ na kształtowanie sytuacji w świecie, a mianowicie : Umacniającą się klasową, międzynarodową walkę o pokój przeciw zastosowaniu kosmicznej wiązkowo-laserowej i rakietowo-jądrowej broni, walkę krajów rozwijających się przeciwko neokolonializmowi, procesy zachodzące zachodzące w tzw. kryzysowych punktach ziemskiego globu, głód w krajach afrykańskich, brak perspektyw ekonomicznych w większości krajów rozwijających się, ciągłego wzrostu zagrożenia środowiska naturalnego itd.

Do realizacji znanych nam założeń strategicznych USA wprowadzają odpowiednie środki ukierunkowane na zabezpieczenie ich celów politycznych, ekonomicznych, militarnych i propagandowych. Szczegółowe ich omówienie jest nie możliwe, jednakże należy podkreślić, że według naszej oceny największa uwaga została zwrócona na rozwój programu inicjatywy strategicznej, który będzie stanowić jeden z najważniejszych środków na następne 30-50 lat, który powinien :

- zabezpieczyć funkcjonowanie kapitalistycznej ekonomiki i monopolii USA oraz w pewnym stopniu ich sojuszników;
- zabezpieczyć gwarantowane zamówienia państwowe dla kompleksów przemysłowo-wojskowych oraz wysokie dochody w wyniku wyścigu zbrojeń;
- rozpocząć nową epokę w rozwoju techniki wojskowej i sztuki wojennej poprzez wprowadzenie jakościowo nowych systemów uzbrojenia, rozszerzenie wojny na przestrzeń kosmiczną, ugruntowanie i rozwinięcie ery nowych broni wiązkowych, jako przedłużenie aktualnej broni rakietowo-jądrowej;
- utworzyć zdecydowaną strategiczną przewagę w celu zapewnienia możliwości wykonania pierwszego bezkarnego uderzenia strategicznego na kraje Układu Warszawskiego;
- obciążyć ekonomicznie kraje socjalistyczne, a głównie

ZSRR, a tym samym stwarzając przeszkody w ich ekonomicznym, ogólnonarodowym i wojennym rozwoju, tworzącym odpowiednie siły dla rewolucyjnego programu odnowy w światowym systemie socjalizmu, a tym samym stworzyć ogólne i socjalne napięcia w krajach socjalistycznych;

- stać się instrumentem przyspieszenia strategicznego rozwoju na Zachodzie i zapewnić odpowiednie opóźnienie w tym zakresie krajów socjalistycznych.

Tak więc ten zamiar i te cele, jako podstawowe, są w każdym wypadku najbardziej charakterystycznymi elementami aktualnej wojennej polityki USA, są ukierunkowane przeciwko krajom socjalistycznym i Związkowi Radzieckiemu.

Ten program - głównie w zakresie ekonomicznym, politycznym i socjalnym - stanowi dziś wyzwanie ze strony imperializmu na przełomie wieku i na nadchodzące 30-50 lat. Program ten stanowi sobą również najważniejszy i centralny element wzajemnych stosunków między Wschodem i Zachodem, ZSRR i USA. Nie jest przypadkiem, iż nie życzą sobie oni prowadzenia rozmów na ten temat. Z pewnością należy zakładać, że program strategicznej inicjatywy obronnej znajdzie również swoje odbicie w problematyce dot. zasad prowadzenia wojny.

W przeszłych wojskowo-historycznych epokach - włącznie z rakietowo-jądrową - w wyniku pojawienia się nowych systemów uzbrojenia zmieniło się również oblicze prowadzenia wojny, zmieniły się doktryny wojenne, zasady strategiczne, operacyjne i taktyczne.

Podobnych zmian należy oczekiwać również w wyniku rozwinięcia broni kosmiczno-wiązkowych i przeobrażenia przestrzeni kosmicznej w teatr działań bojowych.

Na zakończenie tych rozważań chciałbym podkreślić ten historyczny rezultat, że w ostatnich dziesięcioleciach udało się

nam przeciwstawić imperializmowi uniemożliwiając mu wykorzystanie swych arsenałów "zgodnie z ich przeznaczeniem".

Myślę, że w przyszłości, w epoce broni kosmiczno-wiązkowej, system socjalizmu światowego - państwa Układu Warszawskiego - winien iść tą drogą, jednak koniecznym jest przygotowanie się do nowych konkretnych warunków, w lepszy sposób niż to zrobiliśmy w ostatnim 40-leciu epoki rakietowo-jądrowej, a więc stosując w każdym przypadku parytet strategiczny, powinniśmy przy wykorzystaniu wszystkich środków kontynuować walkę polityczną i ekonomiczną o pokój w świecie i utrzymanie go na ziemi. Fakty wskazują, że posiadamy do tego wszystkie niezbędne warunki.

Szanowni Towarzysze !

Przechodząc do spraw odnoszących się do żywotnej problematyki naszego kontynentu, koniecznym jest widzieć ich wojskowo-polityczne i wojskowe aspekty.

Na uwagę zasługuje fakt - i powinien być oceniony jako sygnał ostrzegawczy - że kraje NATO w 1985 r. w pełni zrealizowały swój średnioterminowy program uzbrojenia przyjęty w 1978 r., w wyniku którego wzrosły możliwości bojowe i gotowość bojowa sił zbrojnych NATO. Aktualnie w toku realizacji znajduje się program długoterminowy /do 1990 r./, którego największym problemem jest utworzenie nowego systemu broni konwencjonalnej trzeciej-czwartej generacji.

Zgodnie z decyzją NATO podjętą w grudniu 1979 r., zrealizowano i realizuje się rozmieszczanie pocisków rakietowych "Pershing" i "Cruise" na terytorium państw Europy Zachodniej; aktualnie są one już nieodłączną częścią dyżurnego systemu NATO.

Praktyka pokazuje, że administracja USA, bazując na prawicowych kręgach w W. Brytanii i RFN, zapewnia sobie wprowadzenie do bloku NATO swego kursu politycznego i swoich założeń dot. rozwoju

militarnego. I tak na przykład, główni członkowie NATO /W. Brytania, RFN, Włochy/ przystąpili również do programu SDI.

W odniesieniu do problemów jakościowych południowego skrzydła NATO nie można nie zwrócić uwagi na fakt, że w tym rejonie znajdują się te żywotnie ważne strategiczne drogi komunikacyjne, którymi transportowana jest ropa naftowa na Zachód, niezbędne surowce oraz zaopatrzenie. Region ten jest równocześnie ciężącym ogniwem pomiędzy Europą i Bliskim Wschodem, Azją i Afryką. Z punktu widzenia NATO Morze Śródziemne odgrywa ważną rolę nie tylko w bezpośredniej obronie kontynentalnych TDW, ale również i w odniesieniu do wzmocnienia sił zbrojnych i zaopatrzenia wojsk znajdujących się w tym rejonie. Od początku lat 80-tych USA i jego sojusznicy z NATO zwracają wzmożoną uwagę na militarne wzmocnienie rejonu, w którym coraz większą rolę nadaje się Włochom, ponieważ rejon ten jest również ważny dla nich z narodowościowego punktu widzenia.

Na początku lat 80-tych kierownictwo polityczne i wojskowe Włoch dokonało konkretnej analizy strategiczno-politycznej sytuacji w tym obszarze, w wyniku której oceniono, iż sytuacja wojskowa w tym rejonie nie jest dla nich sprzyjająca. Przyczyną tego było to, iż trwał kryzys na Bliskim Wschodzie, niektóre państwa tego rejonu stały się silniejsze z punktu widzenia wojskowego oraz w wielu przypadkach kierują się krańcowymi aspiracjami politycznymi.

Po dokonaniu oceny sytuacji strategicznej tego regionu Włochy, uwzględniając powyższe problemy, wprowadziły zmiany w niektórych elementach swej doktryny wojennej, która stała się znana po wydaniu "Białej księgi" /w 1985 r./ jako nowy model obrony.

Stosownie do tego Włochy zmieniły swoją poprzednią jednostronną koncepcję, w której zwrócono szczególną uwagę na kierunek północno-wschodni oraz poprawiono plany przygotowania i użycia sił

zbrojnych odpowiednio w centralnej i południowej części kraju, a także basenie Morza Śródziemnego. W przygotowaniu sił zbrojnych dużą uwagę zwraca się na realizację wymogów wynikających z zadań międzynarodowych. Sformułowanie tego zadania pozwala, zrozumieć, że również i przy pomocy środków wojskowych Włochy chcą oddziaływać na punkty kryzysowe w tym rejonie.

W tym celu we Włoszech zostały zorganizowane siły szybkiego reagowania w składzie ok 10 000 ludzi. W ostatnim kwartale 1986 r. w pierwszej kolejności w celu doskonalenia systemu dowodzenia operacyjnego zreorganizowano strukturę 3 i 5 KA. Brygady podporządkowano bezpośrednio sztabom korpusów armijnych. W skład 3 KA wchodzi sześć, 4 KA - pięć i 5 KA - siedem brygad.

Ze składu brygad - stosownie do zadań - mogą być zorganizowane różne zgrupowania. Według istniejącej struktury, brygady jest łatwiej przygotować do wykonywania zadań samodzielnych i manewru, stosownie do warunków terenowych.

W składzie trzech korpusów znajduje się ogółem 18 brygad, w tym 7 zmechanizowanych, 5 pancernych, 5 alpejskich i 1 zmotoryzowana. Brygady zmechanizowane składają się z 3 batalionów zmechanizowanych i 2 pancernych. Brygada zmotoryzowana składa się z trzech batalionów zmotoryzowanych i jednego mieszanego batalionu pancernego. Brygada alpejska - w zależności od zadań - posiada w swym składzie od 2 do 4 batalionów alpejskich.

Szanowni Towarzysze !

Na zakończenie uważam za konieczne sformułować kilka wniosków, w pierwszym rzędzie odnoszących się do międzynarodowej problematyki wojskowo-politycznej :

1. Tak jak uprzednio, niebezpieczne tendencje widoczne są w dziedzinie rozwoju sytuacji wojskowo-politycznej, rozbudowie i przygotowaniu sił zbrojnych NATO. Można zaprezentować stwierdzenie,

45 54
że w wyniku naszych wysiłków możemy zmusić NATO, aby poszło na kompromis w znanych problemach, jednakże obecnie istnieje wiele przyczyn, aby podtrzymać niezbędną równowagę sił, w tym wysoki poziom naszej gotowości bojowej.

2. W wyniku technicznych rozpracowań prowadzonych na szeroką skalę, powinniśmy liczyć się ze zmianą epoki, która rozprzestrzeniła się na wszystkie aspekty prowadzenia wojny i w której ewentualna walka zbrojna będzie charakteryzować się wykorzystaniem zautomatyzowanych, kosmicznych wiązkowych systemów uzbrojenia, rakietowo-jądrowych systemów kosmicznych i bazowania naziemnego, zmasowanym użyciem środków konwencjonalnych posiadających zwiększone możliwości niszczenia.

3. Prawdopodobnie do końca obecnego tysiąclecia główną strategią NATO pozostanie odstraszanie jądrowe. W tym celu kierownictwo polityczne i wojskowe NATO zmierza do udoskonalenia doktryny strategicznej "elastycznego reagowania", która bazuje na tzw. "trzech filarach" /strategiczne siły jądrowe, strategiczna broń jądrowa średniego zasięgu i konwencjonalne siły zbrojne/ i nie wyrzeka się również użycia broni jądrowej jako pierwsza ze stron konfliktu.

Prawdopodobnie w przyszłości USA i NATO zwrócą szczególną uwagę na wzmocnienie rejonu południowoeuropejskiego. Odpowiednio do tego w najbliższych latach również i Włochy przyspieszą wykonanie zadań ukierunkowanych na wzmocnienie południowych i centralnych regionów kraju.

Dziękuję za uwagę.